

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019 r.

sprawy

1. **M.K.**

syna A. i M. z domu M.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

2. **A. K.**

syna W. i S. z domu G.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 24 września 2018 r. sygnatura akt II K 486/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych M.K.i A. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonych M. K.i A. K. w częściach równych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza im opłaty: A. K. 120 złotych, M.K.180 złotych za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł akt oskarżenia przeciwko:

1. M.K.

2. A. K.

oskarżając ich o to, że:

w dniu 12 lipca 2015 roku w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu W. K. w ten sposób, że zadawali mu uderzenia rękami i kopali po głowie i całym ciele, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszkodzenia ciała, a ponadto spowodowali u niego obrażenia ciała pod postacią krwiaka okularowego, lewostronnego i wieloodłamowego, wielomiejscowego złamania kości twarzoczaszki, po stronie lewej kości jarzmowej i szczęki – ze złamaniem ściany dolnej oczodołu lewego z przemieszczeniem odłamów, złamaniem ścian zatoki szczękowej lewej z wgłobieniem odłamów kostnych oraz mięśnia prostego dolnej gałki ocznej do jej światła, a także z rozejściem szwu jarzmowo – czołowego lewego a także złamania kości podstawy czaszki – kości czołowej i klinowej lewej – ze złamaniem stropu oczodołu lewego oraz krwiakiem nadtwardówkowym w postaci płata skroniowego lewego mózgu, naruszające czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 158§1 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Wyrokiem z dnia 24 września 2018 roku (sygnatura akt II K 486/15) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie:

I. oskarżonych M. K. i A. K. uznał za winnych tego, że w dniu 12 lipca 2014 roku w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu W. K. w czasie którego zadawano mu uderzenia rękami i kopano w głowę, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszkodzenia ciała, a ponadto M.K. spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała pod postacią:

- krwiaka okularowego lewostronnego;

- wieloodłamowego, wielomiejscowego złamania kości twarzoczaszki po stronie lewej – kości jarzmowej i szczęki – ze złamaniem ściany dolnej oczodołu lewego z przemieszczeniem odłamów, złamaniem ścian zatoki szczękowej lewej z wgłobieniem odłamów kostnych oraz mięśnia prostego dolnego gałki ocznej do jej światła, a także z rozejściem szwu jarzmowo – czołowego lewego z podawanym następowym uszkodzeniem nerwu i upośledzeniem ruchomości wargi górnej po stronie lewej;

- złamania kości podstawy czaszki – kości czołowej i klinowej lewej – ze złamaniem stropu oczodołu lewego oraz krwiakiem nadtwardówkowym u podstawy płata skroniowego lewego mózgu; które to obrażenia naruszały u pokrzywdzonego czynności narządu ciała i spowodowały rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, to jest występku z art. 158§1 kk i art. 157§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w stosunku do M. K. i występku z art. 158§1 kk w stosunku do A. K. i za to na podstawie art. 157§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył M.K. karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 158§1 kk w zw. z art. 4§1 kk wymierzył A. K. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 46§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonego M.K. nawiązkę na rzecz W. K. w kwocie 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych), a od oskarżonego A. K. nawiązkę na rzecz W. K. w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych M.K.i A. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. kwoty po 714 zł (siedemset czternaście złotych) tytułem poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. K.i A. K. koszty sądowe po 1/2 części, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu M.K.opłatę sądową w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonemu A. K. opłatę sądową w wysokości 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonych A. K. i M.K., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 392§1 kpk i art. 404§2 kpk oraz art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 2§2 kpk poprzez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania w toku rozprawy prowadzonej od początku, z uwagi na zmianę składu orzekającego, świadków P. S. i J. K. oraz oddalenie postanowieniem z dnia 24 IX 2018r. wniosku dowodowego obrońcy z dnia 19 IX 2017r. podtrzymanego na rozprawie w dniu 23 IV 2018r. o bezpośrednie przesłuchanie istotnych świadków, pomimo, iż zeznania istotnych świadków dotyczą podstawowych okoliczności przebiegu zdarzenia opisanego w konkluzji aktu oskarżenia oraz pozostają w zasadniczej sprzeczności z dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych Sądu meriti;

II. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 201 kpk i art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 2§2 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 16 I 2017r. o przeprowadzenie dowodu z ustnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu medycyny sądowej L. K., pomimo, iż opinia pisemna rzeczonoego biegłego z dnia 6 IX 2016r. jest niepełna, nie wyjaśniając czy stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia w postaci złamania czaszki po stronie lewej mogły powstać od zadanego pokrzywdzonemu kopnięcia kolanem w czoło „lekką po prawej stronie”;

III. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy oraz okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych jednostronną ocenę zeznań świadków W. K., K. K., M. S. o P. S. jako wiarygodnych w zakresie okoliczności identyfikacji oskarżonych jako sprawców pobicia pokrzywdzonego, a nadto ocenę zeznań świadków W. K. i K. K.jako wiarygodnych w zakresie okoliczności kopnięcia pokrzywdzonego w głowę przez oskarżonego M.K.

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie okazała się zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. W niniejszej sprawie sąd rejonowy nie naruszył przepisów postępowania w stopniu który miałby mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia przepisów postępowania tj. art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk opisany w pkt III apelacji. W rozpatrywanej sprawie sąd rejonowy rozważył całokształt materiału dowodowego a przeprowadzona ocena dowodów jest zgodna z zasadami wiedzy jak i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej. Zauważyć ponadto należy, iż obraza przepisu art. 410 zachodzi, gdy sąd wydając wyrok opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części materiału ujawnionego. Takie natomiast sytuacje nie zaistniały w sprawie, zaznaczenia w tym miejscu także wymaga, iż ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie stanowi naruszenia art. 410 kpk.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku, podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły ustalenia faktyczne poczynione w oparciu m.in. o opinie sądowo - lekarskie biegłego z zakresu medycyny sądowej, dokumentacji

lekarskiej dotyczącej stanu zdrowia pokrzywdzonego, dokumentacji fotograficznej obrażeń poniesionych przez wymienionego, dane zarejestrowane w systemie informatycznym sieci (...) jak również dane zarejestrowane w systemie informatycznym sieci (...) oraz osobowe środki dowodowe, tj. zeznania świadków J. P., W. K., a ponadto - częściowo zeznania świadków: K. K., M. S., P. S.. Analizując zeznania pokrzywdzonego sąd rejonowy miał na uwadze kwestię, iż w wypowiedziach tych pojawiają się pewne rozbieżności co do szczegółów opisywanego zdarzenia - jak również podawane przez W. K. przyczyny tych zaistniałych różnic, a które nie można uznać za nielogiczne - i zeznania te rzetelnie oraz obiektywnie ocenił z uwzględnieniem wymogów art. 7 kpk. Zauważyć przy tym w tym miejscu należy, iż w sprawie sąd I instancji rozważył tak zaistniałe różnice pomiędzy poszczególnymi zeznaniami W. K., jak również wpływ alkoholu na jego zdolność postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania rzeczywistości, mając przy tym także na uwadze fakt, iż pokrzywdzony cierpi na padaczkę. Za zasadne uznać należy stanowisko, iż ilość alkoholu spożytego przez pokrzywdzonego przy stosowanych lekach nie mogła w sposób istotny wpływać na relację przebiegu zdarzenia i jego zachowanie, a tym samym podważać wiarygodności jego zeznań. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż w przedstawionej opinii odnośnie wymienionego pokrzywdzonego W. K. biegła psycholog K. K. (1) po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz dokumentacją medyczną W. K. stwierdziła, iż poszkodowany cierpi na padaczkę, w okresie objętym pytaniem Sądu nie ma przesłanek do stwierdzenia aby pokrzywdzony miał zniesioną lub ograniczoną zdolność do postrzegania i odtwarzania faktów. Spożycie alkoholu w ilości 1 piwa przy lekach, które przyjmuje poszkodowany nie wpłynęło w istotny sposób na jego zachowanie oraz nie spowodowało zaburzeń ilościowych bądź jakościowych świadomości, co mogłoby ograniczyć jego zdolność postrzegania i odtwarzania zdarzeń, jak zaznaczył nadto opiniujący nie ma też przesłanek do stwierdzenia, aby obecnie zdolność postrzegania i odtwarzania faktów była u poszkodowanego zniesiona lub ograniczona (opinia k. 398). Złożone przez pokrzywdzonego W. K. w sprawie zeznania nie noszą cech tendencyjności. Zwrócić należy uwagę, iż zeznania te są spójne oraz konsekwentne co do istoty – zaistnienia samego zdarzenia jak i faktu, iż była stosowana wobec wymienionego w czasie tego zdarzenia siła fizyczna. Zauważyć także należy, iż wątpliwości w sprawie nie budzi kwestia rozpoznania i wskazania przez pokrzywdzonego osób które stosowały wobec niego w czasie tego zajścia siłę fizyczną. W świetle całokształtu zgromadzonych dowodów, prawidłowo ocenionych przez sąd rejonowy, nie sposób założyć, że pokrzywdzony wskazując w swoich wypowiedziach procesowych na zaistniałe zdarzenie i oskarżonych jako sprawców przypisanego im czynu, miał zmierzać do bezpodstawnego skierowania także przeciwko nim postępowania. Nadmienić nadto należy, analizując niniejszą sprawę, iż przedstawiane przez oskarżonych – nie przyznających się do popełnienia zarzucanego im czynu - w sprawie tej tezy, iż w czasie zaistniałego zdarzenia nie byli obecni P., sąd I instancji poddał obiektywnej i rzetelnej analizie i trafnie uznał za pozbawione wiarygodności. Odnotowania w tym miejscu wymaga, iż w swoich zeznaniach złożonych w sprawie K. K. wskazała, iż spacerując wraz ze swoją koleżanką J. P. około północy w dniu 12 lipca 2014r. w P. spotkała oskarżonego M. K., wskazywana zaś przez świadka okoliczność znalazła potwierdzenie w relacji przedstawionej przez J. P.. Zaznaczenia nadto wymaga, iż jak zauważył już sąd rejonowy w pisemnych motywach wyroku telefon z karta SIM o numerze (...) w dniu 12 lipca 2014 roku w godzinach od 00:23:23 do 15:50:48 logował się w (...) położonym w P. na ulicy (...). Telefon z kartą SIM o numerze (...) w okresie od 11 lipca 2014 roku od godz. 23:06:45 do 12 lipca 2014 roku do godz. 11:31:25 logował się w (...) położonym w P. przy ul. (...). Telefon ten zarejestrowany jest na M. K. (1). Analizując zgromadzone dowody w tym dowód z danych zwartych w systemie informatycznym sieci (...) spółka z o.o. (k. 88 – 104a) sąd rejonowy dowody te rzetelnie i obiektywnie rozważył a przedstawiona - a także w powyższym zakresie odnośnie wskazanego dowodu w pisemnych motywach wyroku argumentacja zasługuje na aprobatę. Brak jest zatem w sprawie powodów, aby można było przyjąć wersję zaprezentowaną przez oskarżonych.

Sąd obiektywnie i w sposób swobodny a nie dowolny poddał także analizie i ocenie – tak jak wszystkie dowody, zeznania świadków K. K., M. S. i P. S. – i poczynił w oparciu o te zeznania pewne ustalenia faktyczne, ale jedynie w takim zakresie, w jakim informacje pochodzące od tych źródeł dowodu zasługiwały na uwzględnienie, podstawą ustaleń odnośnie samego pobicia stały się w głównej mierze zeznania pokrzywdzonego, a relacja przedstawiona w sprawie przez M. S. i P. S. jak również K. K. miała jedynie znaczenie pomocnicze. Świadczenie P. S. i M. S. zeznają niemal zbieżnie co do okoliczności poprzedzających przebieg zdarzenia, jednak w ich kolejnych wypowiedziach pojawiają się pewne odmienności dotyczące już przebiegu samego zajścia w tym w odniesieniu do okoliczności, które obciążają oskarżonych - świadkowie w swoich kolejnych relacjach zdają się minimalizować udział oskarżonych w tym zdarzeniu

składając zeznania o treści jak najmniej szkodzącej wymienionym, a co wynikać może z tego, iż jak się wydaje osoby te mogą się obawiać o własne bezpieczeństwo - zaznaczenia przy tym wymaga, iż zeznania tych świadków jedynie w sposób pośredni stanowiły podstawę do ustalenia przebiegu samego zdarzenia. Zauważyć ponadto należy, iż w sprawie niniejszej swobodnej a nie dowolnej analizie i ocenie poddane zostały również wypowiedzi K. K., eksponowana we wniesionym środku odwoławczym okoliczność, iż świadek jest krewną pokrzywdzonego nie umniejsza wartości dowodowej jej zeznań, okoliczność natomiast, iż K. K. nie była bezpośrednim świadkiem zaistniałych zdarzeń, a wiedzę o tym zdarzeniu w tym odnośnie użytej wobec wymienionego w tym zajściu przemocy oraz osób które zaatakowały pokrzywdzonego i stosowały wobec niego przemoc uzyskała od innych osób, nie może automatycznie prowadzić do zdyskredytowania jej relacji, a jedynie wskazuje aby złożone przez świadka zeznania poddać ocenie ze szczególną ostrożnością i tak też zeznania te zostały ocenione.

Za niezasadny uznać nadto należy podniesiony w pkt II apelacji zarzut naruszenia art. 201 kpk i art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 2§2 kpk. Zauważyć należy, iż biegły zapoznał się z aktami sprawy i wydał w sprawie opinie w których odniósł się tak do stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń ciała jak również możliwych mechanizmów ich powstania. Samo - eksponowane w apelacji przez skarżącego - stwierdzenie pokrzywdzonego, iż otrzymał on cios kolanem w czoło lekko po prawej stronie, przedstawione w złożonych na rozprawie głównej w dniu 19 sierpnia 2015 roku zeznaniach - a zatem już po upływie pewnego czasu od samego zajścia, które miało miejsce w dniu 12 lipca 2014r. nie dyskredytuje informacji uzyskanych od tego świadka, w oparciu o powyższe stwierdzenie nie sposób ponadto uznać wydanych w sprawie przez biegłego z zakresu medycyny sądowej opinii za niepełne. Zwrócić przy tym należy także uwagę, iż nie budzi zastrzeżenia kwestia, iż przed samym zdarzeniem pokrzywdzony nie doznał żadnych urazów i nie posiadał jakichkolwiek obrażeń ciała, a wszystkie stwierdzone u wymienionego obrażenia powstały w czasie tego zajścia. Z tych też względów nie można przyjąć, że sporządzona opinia obarczona była jedną z wad, o których mowa w art. 201 kpk.

Odnosnie natomiast zarzutu podniesionego w pkt I apelacji tj. naruszenia przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisu art. 392§1 kpk i art. 404§2 kpk oraz art. 170§1 pkt 5 kpk w zw. z art. 2§2 kpk to zauważyć należy, iż istotnie w sprawie niniejszej sąd rejonowy z naruszeniem zasady bezpośredniości nie przeprowadził na rozprawie głównej dowodu z zeznań świadków P. S. oraz J. K.. Rozpatrując podniesiony zarzut zasadnym pozostaje jednakże w tym miejscu zaznaczyć, iż zarzut obrazy prawa procesowego jest tylko wówczas zasadny, gdy podnoszone przez skarżącego uchybienie mogło mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 kpk), a w sprawie tej powyższe uchybienie nie miało natomiast wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia. Podstawą poczynionych przez sąd rejonowy ustaleń odnośnie faktu samego pobicia stały się w głównej mierze zeznania pokrzywdzonego W. K., a relacja przedstawiona w sprawie przez świadka K. K., P. S. jak i M. S. miała jedynie znaczenie pomocnicze, nadmienić nadto należy, iż podstawy ustaleń w przedmiotowej sprawie, jak wynika z pisemnych motywów wyroku nie stanowiły zeznania J. K.. Przeprowadzona przez sąd I instancji ocena zeznań tego świadka również mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów. Nadmienić nadto należy, iż jak wynika z treści protokołu rozprawy głównej z dnia 24 września 2018 roku przewodniczący ujawnił akta II K 398/17, II K 525/17 i II K 470/11 tut. Sądu oraz stwierdził, iż wniosek dowodowy o przesłuchanie M. M. (1) został przez Sąd oddalony (k. 367).

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach należnych oskarżycielowi posiłkowemu W. K. od oskarżonych orzeczono w oparciu o przepisy art. 636 § 1 kpk oraz §11 ust 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. (Dz. U.2015.1800).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonych M. K. i A. K. w częściach równych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz.223 ze zm.) wymierzono A. K. opłatę w kwocie 120 złotych, zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 8 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz.223 ze zm.) wymierzono M.K.opłatę w kwocie 180 złotych.